

Tábor na Kosi m potoce

Pláná u Mari ánský ech Lázn í

30.6.16.7.2005

Psal se rok LP 2005 a červenec se kvapem blížil. Počasí bylo spíše nijaké než nějaké a já se připravoval na ten zvláštní úkol. Aniž bych byl objeven, měl jsem pozorovat skupinku šesti lidí, která se chystala na různě dlouhou dobu opustit svá bydliště a pohodlí a odjet do míst, kde lišky dávají dobrou noc. Ve světě plném civilizačních vymožeností se mi to zdálo jako značně zvláštní nápad. Naivně jsem si myslel, že tam budou sami, uprostřed lesů. Ještě jsem netušil, kolik překvapení mě čeká. Víte, ono není jednoduché pozorovat šest lidí najednou. Vybral jsem si proto dívku, která jela na takovéo táboření také poprvé a stejně jako já nevěděla, co od toho má očekávat. Prý se jmenuje Zuzana, ale já ji poznal jen jako Arjo – Marku, zkráceně Arju.

Najednou tu byl čtvrtek 30. červen a Arja již měla zabalené všechny své věci. Skladně, do kufru, spacák stranou, drobnosti v batohu a kytaru poctivě v obalu. K tomu ještě 11 kg mouky a kompoty v přepravce. Po domluvě z předchozích dnů se kolem druhé hodiny po poledni vydala za Inachčawin, aby společnými silami převezli věci Inachčawin k Arje. Naštěstí tu byl obětavý tatínek, který je k Arje hodil, takže to měly jednoduché. Ještě, že tak. Inachčawin vezla deky na spaní (na přikrytí i podkrytí), nádobí, lucernu a spoustu dalších věcí. Část toho naskládaly do sklepa a část do bytu, kde Arju tatínek naštěstí moc nevnímal, co se mu za jeho zády vlastně děje. Po chvíli se za nimi přišla rozloučit Lenka. To je městský člen jejich woodcrafterského kmene a na táboření nejela. Za to přivezla čokoládové mušličky. Velice milý dárek.

Lenka po chvíli odešla a těm dvěma zbylo jen a jen čekat na Yučikalu. Jediný mužský zástupce. Chudák. Docela ho lituji. Pobyť v takovém feministickém uskupení, to nemůže dopadnout dobře. Uvidíme. Sice samotný muž, ale nejel. A dlouho nejel. Začínaly prázdniny a on se nedokázal dostat skrz celou Prahu. Zběsilé telefonáty, že už vyjíždí do autoservisu, že vyjíždí z autoservisu, že za půl hodinky dorazí. Místo něj dorazila Arju maminka a nestačila se divit, co za cikánský ležení vzniklo u nich v domě. Všechny věci na tábor totiž byly nastěhovány do chodby a zabíraly její značnou část. No nějak to zvládla rozhodit. Asi si už zvykla. Jen ostatní obyvatelé toho domu to občas nedokázali vydýchat. Ještě, že Arja stála u nich. Obě se s Inachčou tvářily, že je přeci úplně normální mít na smotaných vojenských dekách postavenou lucerničku a o přepravku plnou mouky mít opřenu kytaru.

Jak odpoledne ubíhalo, chvílemi pršelo, chvílemi svítilo sluníčko a Arja s Inachčawin postupně přestěhovaly všechna svá zavazadla za roh. Tam měl dorazit Yuči i s vozíkem. Nakonec dorazili oba. Arja si vlezla do vozíku, bylo vidět, že už má nácvik a v rychlosti tam naházeli všechny věci. Aniž by pobourali veškerá auta v okolí, odjeli směr Globus Černý Most. Pro neznalé poměrů, toť hypermarket, převážně potravinový. Po celkem přijatelné cestě se tam dostali. Z počátku sice přemýšleli, jak zaparkují, ale nakonec se našla celá jedna parkovací strana prázdná, tak to nebyl žádný problém. Unavená Inachčawin zůstala v autě a Yuči s Arjou šli nakupovat. Vzali si seznam, vzali si peníze, vzali si vozík, ale nevzali si tužku. To jsou celí oni. Nakonec Arja škrtila jednotlivé body seznamu mincí. Šlo to poněkud hůře, ale šlo to. Protože se ani jeden v obchodě pořádně nevyznal, jezdili sem a tam a podle toho, jaký regál zrovna potkali, tak hledali na seznamu, zda něco nepotřebují. Nějaké větší položky teda kupovali systematicky, ale moc toho nebylo. Jo bylo to celkem zajímavé. Nenašli houbové koření, tak Yuči volal Wanyance. To byste nevěděli, kolik problémů může vyvolat absence jednoho druhu koření v regále. Nakonec objevili i ten papír na toaletu a jeli k pokladně. Kupodivu zaplatili mnohem míň, než očekávali. To bylo příjemné zjištění. Požádali o razítko na účtenku, vrátili se k autu, naložili nákup, nasedli a... Yuči si uvědomil, že nemá doklady od auta. Tak tedy zpět do města a pro doklady. Naštěstí to ani nebylo příliš velké zdržení.

A tak se dostali do Kolína, kde už je netrpělivě očekávala Wanyanka. Opět bylo menší rodeo s parkováním, ale nějak se to vyřešilo. Obývák kolínského bytu byl totálně plný a teď tam navíc přibyly i věci Arju a Inachčawin. Nastalo zmatené dobalování, přebalování a pak chvilka spánku.

Ne na dlouho. V pátek vstávali velice brzo. Budíček ve čtyři ráno. O prázdninách a dovolených. No jsou normální? V tu chvíli jsem myslel, že je donutím si ještě lehnout. Jenže to nešlo, byli pevně odhodlaní. No nic, tak jsem musel vstát taky. Začali zběsile balit, nosit věci do auta, pečlivě ukládat, aby se vše vešlo a nic nerozbilo. Nasedli do auta a vydali se směr Kostomlaty nad Labem.

V té chvíli jsem ještě netušil, jak chtějí sedmimetrové tyče na tee pee odvézt. Myslel jsem si, že tam na ně bude čekat nákladní auto, kamión nebo tak něco. Nečekalo nic. Jen na mě zděšení. Oni ty tyče ROZŘEZALI! Vejpůl. No tak to chci vidět. V tu chvíli jsem začal přemýšlet, kolik se jich vrátí zpátky. Stejně to byli zvláštní lidičky. Nejprve všechno poctivě naložili, aby to v Kostomlatech všechno vyložili, udělali na silnici hrozivej nepořádek a zase vše naložili, tentokrát i s tyčema, které čouhaly daleko za vozík. No šílenost sama. Ale budiž. Plně naložení jsme vyjeli. Jen já už se nikam nevešel, tak jsem vlál na těch tyčích. Věci totiž byli i v autě. První co mě napadlo, že vyhodím Arju kytaru a půjdu na její místo Wanyance k nohám, ale myslíte, že z ní spustila oči? No to teda nespustila. To bylo pořád pozor na kytaru, pozor na kytaru a nezapomeňte dát pozor na kytaru. Bla bla bla. Šílená.

Jak se rozednívalo, tak se začalo zatahovat. No super (pro ně). Oni zmoknou, já ne, když tak zůstanu v autě. Během dopoledne se zastavili na benzince, kde si nakoupili bagety k snídani. Podle mě to byl první chytrý nápad toho dne. V průběhu cesty stavěli i na záchod. Kam to zapsat. No ale jak se blížili k vysněnému cíli na Kosím potoce u Plané, tak se začalo zatahovat už docela dost a poté i docela dost pršet. No nebylo to ještě tak hrozný, ale stejně nic moc. 40 km před cílem začalo lejt jako z konve. Po nějaké době Wanyanka prohlásila, že počasí má 17 km na to, aby se umoudřilo. Nestalo se tak. Na stavbu tee pee, které nikdy před tím nebylo ani vybalené a se skládacíma tyčema. Den ještě zdaleka nekončil... překvapení také ne.

Přijeli k vysněné závoře, která byla zcela nevysněně zavřená. Yuči se pohotově chopil mobilu (bylo to také jediné místo, kde byl signál) a jal se obvolávat osoby povolané. A bylo mu to nic platné. Klíč nebude do odpoledne. Navíc stále značně pršelo. No tak prý, že pojedou přes parkoviště a věci přenesou přes potok. Bude tam lávka? Jasně, že jo. Je to hluboký? Jasně, že ne. Je to studený? Možná trošičku. Je to parkoviště přístupný? V pohodě. No to teda bylo v pohodě. Po chvíli Yuči všechna ubohá děvčata vysadil z auta, protože se na probahněné cestě bořili. Samozřejmě do šíleného slejváku. Auto skákalo jak na trampolíně, já na tyčích taky a holky utíkaly v dešti a blátě až na další louku, kde Yuči zastavil. Tak si potom alespoň v autě pochutnali na buchtíčkách, a protože zrovna nepršelo, tak šli obhlédnout situaci. No potěš koště. Lávka složená na druhém břehu. Potok pěkně ledový, a že by byl zas až tak mělký, to teda nebyl. Což o to, mně to bylo celkem jedno, ale ostatní se museli brodit. A navíc Arja byla po brutálním zákroku na noze, takže ji Yuči musel přenášet tam a zpátky. Chudák. No co, má jim splašit do kmene dalšího chlapa.

Přenesli tyče, tee pee, věci potřebné k montování tyčí a nastala první kolize názorů. KAM? Tam? Ne, tam ne, tam bývá někdo jiný. Sem? Tady jsme moc v rohu. A co tady? Tady se mi to nelíbí. Tak tady! No tak jo.

Začali montovat tyče. Yuči s Arjou skládali, protože měli praxi, a Inachčawin utahovala. Wanyanka fotila. Tomu děvčeti svěřit foťák, to je taky věc. Každá tyč měla provrtaný tři díry, ze dvou stran naproti sobě přijde plech a nakonec se to řádně utáhne, omotá hadrem a provázkem. Během montování samozřejmě další kompotace. Na vysněném místě bylo mraveniště. Tak se holt posunuli trošku kousek vedle.

Tyče byly smontovány, tee pee rozbaleno. Začali tedy vybírat tyče na trojnohu. No a tady jsem se začal, na rozdíl od přímých zúčastněných velice bavit. První tyč se ohnula, druhá tyč se ohnula... Pak teda Yuči přišel na to, že když se správně natočí, tak se neohnou. V tuto chvíli začala ale Arja ztrácet naději, že jim to nespadne na hlavu. Navázali trojnohu. Přenesli na místo a začali stavět. Stojí. Rovně stojí. Že by to byl tygl? No zas až takový ne. Tyč ze strýčka Jedličky se stala nepoužitelnou. Její dřevo bude slavnostně použito na sněm.

Začali skládat tyče a správně je natáčet, aby byly rovně. V tuto chvíli ale Arja začala ztrácet naději, že to vůbec postaví.

Postavili. Sice celí promrzlí, mokří a z estetického hlediska nic moc, ale postavili. Mezitím ještě dorazila grupinka na horní louku. No ještě, že tak. Nastala totiž doba příjezdu omladiny a Yuči stačil na louce zapadnout. Arje, která jediná zůstala na louce u tee pee připadl nelehký úkol. Musela dojít na horní louku pro Willyho a Baka. Nejenom, že je v životě neviděla, ale přestože přijeli a několik hodin později, tak už měli svoje týpko postavený. No muhaha. Vysvětlila jim, o co jde, a tak se společně vydali Yučiho vyhrabat. Ještě se mezitím automobiloví záchranáři stačili pobavit, že se moje skupinka brodila, a místo aby následovali otužileckým příkladem, tak raději postavili lávku. To se to dvěma chlapů stává. Jak jsem tak pozoroval Arju, která se snažila nosit prkýnka, tak to asi bylo pěkně těžký. Nevím přesně, jak to dokázali, ale po nějaké době auto vyprostili. Šikovní pánové, moc šikovní.

A jen tak shrnutí jak den pokračoval. Sepnuli tee pee jehlicemi (nejprve vlezla Yučimu na záda Arja, ale byli moc malí, tak musela do horních pater Inachčawin), pověsili lining, Yuči se vzdal svého snu o ozanu (to by jim to opravdu spadlo na hlavu), vykopali ohniště a postavili oltářík a začali se ubytovávat. To už bylo zábavnější. Teda pro ně, já totiž ještě nevěděl, kde budu spinkat. Vůbec na mě nemysleli! Já ubožák. Za trest je budu v noci strašit, ale pšššš. Yuči a Wanyanka spali naproti vchodu, omladina ve formě Tiny a Báry nalevo od vchodu (mezi nimi a vchodem byla kuchyň, naproti ní dřevo) a Arja s Inachčawin napravo od vchodu. Napapkali se a... Dobrou noc strýčku Fido! Dobrou noc děti! Brm Brmrrrrrrm.

Sobotní ráno bylo velice chladné a nikomu z pozorovaných objektů se nechtělo vstávat. Nakonec se ale vykopali ven, provedli ranní hygienu, nasnídali se a šli dělat dřevo. Oficiální začátek tábora byl až dnes, tak začala přijíždět spousta lidí. Veliká spousta lidí. A stavět tee pee. A nosit věci. A svítlo jim k tomu sluníčko. Chi chi. A těm mým včera přšelo. Chi chi. Při děláni dřeva přišla Yuta na dřevíště se přivítat. O Arje prohlásila něco ve smyslu, že je tam divná. Nějak jsem to nepochopil, ale pak vyšlo najevo, že spolu chodí do školy a do kruhu, takže se znají odtamtud. Jo a jak se vlastně ta moje skupinka..., pardon, kmen jmenují? Wanagi Oyate. To jen tak mimochodem. Odpoledne této krásné slunečné soboty se Arja zvedla a šla si s Inachčou k závoře zahrát na kytaru a zazpívat si. Inachča prohlásila, že vůbec není slyšet, ale Arje to očividně ani trochu nevadilo. Vrátily se a byla večere a povídání a šli všichni spinkat. I jáááá.

A byla tu neděle (myslím, že 3. července). Matně si uvědomuji, že Arja vstávala jako první. Tak to mi dělá naschvál. Hezky ranní procházka k závoře a zpět. Pak se vyzubila, a tak všechno kolem toho a teprve začali vstávat ostatní obyvatelé tee pee. Ona je asi tak trošku blázen. Během dopoledne hrabali trávu, vynesli deky na usušení a Yuči vyjednal práci pro kolektiv. Stavbu tee pee a navíc ještě nějakého nestandardního. Můžu vám říct, že nastalo hromadné zděšení. Ale co se dalo dělat. Arja a Inachčawin odešly na kolíky a co se dělo s ostatními se můžeme jen domnívat. Po nějaký době hledání vhodného dřeva na kolíky (a že to nebyla žádná sranda) se najednou vytratila i Inachčawin. Arjoušek zůstal sám na dřevíšti. Poněvadž nic netušil, tak prostě jen dál dělal kolíky. Jenže Inachča se nevracela a jinak prý zcela flegmatická Arja začínala být lehce nabroušená. Pak se nějakým záhadným způsobem dostavila Inachča. Spíš přiběhla a prý rychle do tábora. Tam bylo, no... jak to nazvat... prostě velice rušno. (Co se týkalo týpka U zlomené tyčky) Wanyanka nezvěstná, malý holky někde něco dělaly a Yuči se balil domů. No, to brzo. Celé táboření začalo nabírat nové obrátky. Všichni tři došli k autu, vyložili potřebné věci (třeba tu šílenou kytaru) a vrátili se s nimi do tábora. Tam si Yuči promluvil s Týnou a odjel. Super. Zbyly tam Arja, Inachča, Tina a Bára. Tiny a Báry starší sourozenci byly v kouři. A jak postaví ty dvě starší týpko, to už nikoho nezajímalo. (že: Yuči a Wanyanko.) Tak šly

dodělat kolíky a pak jehlice. Ale protože prostě týpko nepostaví, tak se nějak odhodlaly a vyměnily týpko za vsakovačku s tím, že ještě nanosí tyče. Mezitím se vrátila Wanyanka, tak jim šla pomoci s tím nošením. V pěti se to lépe táhne (doslova a do písmene) Jen si to ještě trochu zkomplikovaly. Prý, že mají nosit tyče s červenými značkami. Jenže to byly skoro všechny, a že jich tam bylo. No tak se Inachča s Wanyankou vrátily do tábora zeptat se, s jakou značkou. Nevím přesně, koho tímhle dotazem pobavily, ale prý je to jedno. Prostě červený. Inachča s Arjou je vybíraly od stromu, podávali Wanyance a Bára s Tinou je nosily blíže k táboru. Po vynošení dostatečného množství odnesly společnými silami tyče na místo budoucího tee pee. A pak se vrhly na vsakovačku, holky jedny šikovný. A taky značně mužný. Tohle Yuči odmítl dělat, že jsou prý v kmeni samý holky. Pchá. A tak Arja s Inachčou začaly kopat. Popravdě řečeno bych v životě netušil, že je to bude takhle bavit. Jedna kopala, druhá vyhazovala, střídaly se u toho a debatovaly, co teď bude dál. Což o to, že zůstaly bez toho jediného chlapa, co měly, tak tady nastoupí feminismus, (au au, ještě, že o mně neví), ale zůstaly bez auta. Debatovaly i o leccem jiném, ale to už nemusí nikdo vědět. V jednu chvíli, přišla za Inachčawin Tančí, že má telefon, tak si Inachča odskočila k závoře. Wanyanka zatím nastoupila na její místo a nutno dodat, že se taky mužně činila. Nálada by se dala popsat jako velice slunečná. Inachča se vrátila a Wanyanka šla dělat za pomoci Báry a Tiny večeři. Poněvadž měly všechny hlad, tak se na ni těšily. Těsně po večeři se vrátil Yuči. Hladov a značně v nenáladě se uložil ke spánku. Inachča a Arja se raději odebraly dodělat vsakovačku. Ve chvíli, kdy Arja bez asistence nevylezla, usoudily, že je už dostatečně hluboká. Ještě dodělat poklop a je to. Vrátily se do týpka, kde se všichni čtyři vesele bavili. No co to je tohle. Že by tam měli mezi sebou aprílové počasí? (Nebo nálady?) No rozhodně ještě stačili částečně připravit hru pro Báru a Tinu. No a pak se šlo spinkat.

V noci za námi přišlo pondělí. Zlomená tyčka alias Wanagi Oyate opět vstávají jako poslední. (Teda až na Arju samozřejmě. Už se těším, až ji to přejde) A přitom bylo tak krásný počasí. Dopoledne byl hromadný nástup, kde se všichni představovali. Ale zapamatujte si tu spoustu nových jmen a kmenů. To bylo prakticky nemožný. Na nástupu se řekli nějaké informace o táboření celkem a pak nastal rozchod. Všichni z mého objektu zájmu se vypravili do Planý na nákup. Poněvadž to na nástupu oznámili plus mínus veřejně, tak za nimi přišli lidé z Osmaky, jestli by nenakoupili i pro ně. No

proč néé? Někteří se hodili tak nějak do civilu a vyrazili autíkem na nákup. A ten byl značně zajímavý. Prvně skončili v cukrárně, kde se všichni natláskali točenou zmrzlinou a zákusky. Pak teda že zajdou do Jednoty. Yuči a Wanyanka, nakupovali pro ně a Arja s Inachčawin pro Osmaku. Obě se docela bavily, protože prakticky vybrakovaly celý regály s yogurthama, přesnídávkami, jen ten chlebový regál zel prázdnotou už před jejich zátahem. Yuči pak sháněl chleba po celý Planý. Nákup byl proveden, věci odneseny do auta a všichni (i já) jsme jeli zpět do tábora. Seděl jsem Wanyance za krkem, celou cestu se šklebil na zadní sekci a nikomu to nevadilo. No to se mám. V táboře našli dobrovolníky pro odnos věcí Osmaky (kdo by se s tím šíleným nákupem tahal) a následoval oběd. Odpoledne pak všichni čtyři starší dodělávali hru pro Báru a Tinu a Arja s Inachčou se při té příležitosti opět vytratily s kytárou. Vrátily se až na večeři, kde se Arja dozvěděla, že je její hraní stejně slyšet poměrně daleko. Značně jí to vyděsilo. Hra se ale moc nevydařila. Spočívala v tom, že Bára s Tinou chodily po okolí, kde to znaly a plnily úkoly na dopisech. Sice obě dokázaly splnit všechny úkoly, ale odmítaly provést úkol konečný, kdy měly zajít za Wawokyiou pro odměnu. Tak se alespoň společně navečeřeli. Večer se pak konala veliká návštěva, která zaplnila úplně celý týpko. Dělal spoustu věci, tak například: Ablákela četl úžasnou pohádku Hrnečku vař, povídko se o filmech – Stopařův průvodce po Galaxii, různých zážitcích z dřívějších dob a slovenská návštěva s Itawou zpívala a hrála na kytaru. Veselými písničkami všechny velice pobavili a navíc jim to vážně šlo.

Jenom se značně nevydařila akce Yogi na počátku večera. Kolem půlnoci byl celý spolek rozpuštěn a Wanagi šli spát.

Ráno jsme se všichni probudili do deštivého úterý. Kupodivu Arja nešla na svoji obvyklou procházku k závoře. Za to ale všichni museli jít dělat dřevo. V zimě a dešti. Áchich áchich, já tam musel být s nimi. Ale nějak to zvládli, já taky a kolem dvanácté hodiny uvařili snídani a to poridge s kompotem. Při té příležitosti Bára plivala pecky po celém Tee pee. Nevím, jak to Arja dokázala, ale prakticky celé dopoledne a během oběda Bára dostávala záchvat smíchu, kdykoliv se na Arju podívala. Ona se teda Arja chvílemi na ní zašklebila, ale to bylo nutné jen ze začátku. Pak stačilo, aby Arja jen otočila hlavu směrem k Báře a Bára se stávala nepoužitelnou. Odpoledne se někam vytratili Yuči, Wanyanka a Inachčawin a tak byl na chvíli klid a já si konečně mohl zkompletovat poznámky z předchozích dní. Pak se ta záhladná trojka vrátila a diskutovala u pasovacího kopí před týpkem.

Nějak jsem nepochopil, proč nešli dovnitř. Jestli si mysleli, že my uvnitř to neuslyšíme nebo co. Nevím, ale prostě stáli venku. Nakonec se odhodlali vstoupit do vlastního týpka. Bára s Týnou šly

navazovat kontakty s ostatní (se) na placky. Mezitím přišla vesele válela placičky, Arja jí vedle, Inachčawin a Yuči Ivou. První várka placek měla hrozně dlouho na víku blízko Tak holt měly část placek týče tohoto jídla, tak každý černý jak bota, placky mastný ale musí se přiznat, že jíst se stravování byl taky dobrý. č.2, marmeláda, kompůtek a Prostě hody. Týně a Báře

z této várky zbylo ještě na ráno. Večer odešly Týna a Bára zase hrát nějaký hry ven (prý tunel, já to neznám) a plnoletá sekce se odebrala na návštěvu na horní louku k Perymu. Tam probíhala menší oslava s chlebičkama a vodnicí. Byl to naprosto úžasný večer, který se rozpustil kolem jedné v noci. Cestou na svoji louku ale málem zabloudili. Za mlhou hustou tak, že by se dala krájet, nestála chaloupka, ale týpko a naštěstí ještě hořel oheň, tak ho dokonce i našli. Jinak by byli nuceni spát venku. A nebo si stoupnout doprostřed tábora a začít velice hlasitě plakat, aby se jich někdo ujal jako bezdomovců.

omladinou na frisbee a ostatní vrhli na návštěvu Malá Iva. Wanyanka si podávala kousičky a skládala placičky smažili. A všichni si povídali s Malou jistou nevýhodou a to tu, že zůstaly ohně, tak se decentně slepily a spekly. plácaných a ne válených. Jinak co se normální člověk by se uzoufal. Olej na vyždímání... prostě chuťovka. No daly a bylo to i dobrý. Jejich styl Sýreček, kečupek, hořčička, sýreček Yuči si koupil česnekovou slaninu. placky teda moc nejely, takže jim

Ve středu ráno nás budila ranní píseň na flétnu. Teda jak koho. Arju bohužel ano, takže i mě no a dneska kupodivu i Inachčawin. Ta tam jela dospávat asi tak padesáti – letý spánkový deficit. Ostatní měli půlnoc. Dnes bylo krásně, proto zase vyházeli deky ven a celý den nic nedělali. Povídali si s kolemjdoucími a tak podobně Wanyanka vyšívala rozety a malý holky šly dělat náušnice. Arja se opět chopila kytary a dnes dokonce zůstala statečně v táboře. Inachčawin podporovala kytaristku a Yuči šil. Večer Wanyanka a Yuči uspořádali dvě kola kimovky a někteří úspěšní si tak splnili čin. Dokonce využili hezkého

počasí k vykoupání. To jsem vlastně ještě nepopisoval! No to ale musím. Šlo o zcela otužileckou koupel v potoce. Bylo to fajn, vlézt si celý do šileně ledového potoka a umýt si hlavu. Lepší mrazení lebky zvané Kosák jsem ještě nezažil. A nebyl jsem sám. Večer se pak opět šla celá plnoletá sekce projít k bráně pro signál a vyvenčit jedno velké zvířátko. Dnes se ukázalo, kdo je největší paříč ze všech. Arja se tentokrát vydala za Yutou do týpka, kde bylo plno lidí, Yuty sestra Zorka hrála na kytaru a zpívalo se a povídal se příběh na pokračování. Prostě další příjemný večer.

Nastal čtvrtek. Deštivý. A samozřejmě jim došlo dřevo. To je vždycky. Když je hezky, tak se flákají a dřevo dělají v dešti a mraze. Ženská část kmene řezala a Yuči se jako správný chlap vrhnul na štípání. I když se o tuto funkci hlásila i Inachčawin, ale Yuči štípací sekyru nikomu nepůjčil. Kdo zrovna neřezal, tak buď postával po okolí, nebo nosil naštípané dřevo do týpka. A protože se Arja a Inachčawin pomalu ale jistě chystaly k odjezdu, tak dnes udělaly rekordní zásobu. (Jinak Arja zase vstávala jako první. Děs a hrůza) Dneska měli na programu sněm, takže tentokrát nehrozilo to slastné

nicnedělání. Během výroby dřeva na vaření rozřezali tyč ze strýčka Jedličky na sněmovní oheň. Jak tak pršelo, tak si Arja vyžádala další dvě kola kimovky, protože si chtěla splnit i velký čin. Bylo jí vyhověno, tak si zabořila hlavu do dek a Wanyanka s ostatními vymýšlela, co tam dát. První Arjin pokus byl opět neúspěšný. Ale jen o kousíček. No a druhý pokus už byl úspěšný. Na plný počet bodů. Gratuluji. To byl dobrý výkon, to by určitě nedala ani o zkouškovém období, kdy jí to i myslí. Dále pak tak po různu klikovaly, taktéž na čin. Po obědě nastalo zasedání ROPky. A uznávání a neuznávání činů. A bylo to velice zajímavé. Yuči si nechával uznat čtyři činy a jeden velký čin, Wanyanka byla ze všech nejproduktivnější a nechávala si uznat čtyři činy a pět velkých činů, Arja šest činů a tři velké činy, Bára pak dva činy a jeden velký čin a Tina... ta si chtěla nechat uznat obrázky do Malé lóže. Jenže tu nastal menší kolaps. Některé obrázky byly nádherné, všichni je upřímně obdivovali, ale bylo vidět, že několik obrázků dokreslovala těsně před ROPkou. Byly o dost menší a celkem odbyté. Rada jí je tedy nechtěla uznat. Což pro změnu nechtěla uznat Tina. Skončilo to odběhnutím Tiny někam do lesů. A protože se do sněmu nevrátila, tak začal bez ní. Mohla si nechat přiznat titul a jeden čin, takhle nezískala nic.

Yuči se jako ohnivec chopil zahájení sněmu. Na otázku světla Kráasy odpovídala Bára, na otázku světla Pravdy odpovídala Wanyanka, na otázku světla Síly Inachčawin a na otázku světla Lásky Arja. Po každé odpovědi dotyčná vhodila směs bylinek do ohně, které zaplnily celé tee pee příjemnou vůní. Následně Yuči složil dýmku a pronesl řeč ke všem světovým stranám. K západu, aby se celému táboru vyhnuly bouřky, k severu, aby jeho chlad nepadl na přátelství, k východu aby slunce vždy svítilo na nebi a mezi nimi samými a k jihu, aby si mohli v létě užít čas strávený dohromady a velkému duchu, aby dobře dopadl sněm i jejich další činnosti. Sněm byl zahájen.

Hned na začátku mezi sebe slavnostně přijaly Báru, které byla na svém prvním sněmu. Toto přijetí se neobešlo bez Yučiho kouzelného deštníku. Velice zajímavá věc. Následovalo uznávání činů. Každý si vzal do ruky svůj svazek předepsaných gletů a postupně žádali, aby sněm uznal jejich činy. Všem, kdož tak učinili, bylo vyhověno. Po uznání činů ale následovalo i uznávání titulů Hledače cesty pro Arju a Inachčawin. Wanyanka prohlásila, že by si ho obě zasloužily a Yuči jim oběma slavnostně tituly udělil.

Dalším bodem programu byl finanční stav kmene. To měla na starosti Wanyanka. Všem oznámila, za co se vydávaly peníze a co z toho vzniklo. Například klíč na montování plechů, plechy, šrouby a tak podobně. Dále se probírala zsvěcovací stezka, zde měla opět slovo náčelnice. To bylo velice rychlé. Každý si něco vymyslí a určí se na dalším sněmu na podzim, který bude u Arje na chalupě. Před koncem

sněmu se vrátila našťvaná Tina, ale protože odmítala komunikovat, tak jí nebyl přiznán ani čin, ani titul. Nastalo ukončení sněmu a rozebrání dýmky.

Po sněmu následovala večere, chvilka povídání a návštěva. Walden pořádal pro svoje děti noční hru a Ablákela se Štířou se ptali, jestli tam chtěli poslat i Báru s Tinou. Po neúspěchu jejich vlastní hry Yuči s Wanyankou řekli, že určitě půjdou. Celá hra začínala už v noci, kdy se všichni účastníci probudili, sešli se v jednom týpku a byli rozdělení do skupinek. Jednotlivé skupinky pak spaly dohromady v určeném týpku, takže bylo značně veselo. Na místě Báry a Tiny najednou spalo mnohem více lidí, i když někteří celou noc probděli. Naštěstí se všichni ostatní na toto připravili tak, že odstranili bedny holek vedle, takže se tam tak nějak vešli. Ještě za svítání byli všichni účastníci hry probuzeni, protože vycházeli na dlouhou túru, aby pomocí donesené vody zachránili někoho hrozně důležitého... Ostatní, kteří nevyráželi nebo se na hře nijak nepodíleli, se opět uložili ke spánku.

A byl tu pátek, bláznů svátek. Poněvadž Inachčawin a Arja dnes odjížděly domů, tak se začaly pomalu, ale jistě balit. Bára s Tinou byly ještě stále pryč, tak měly dostatek prostoru. Pršelo, takže na všechny tam venku na hře usilovně mysleli a nezáviděli jim. Těsně před odjezdem do Planý se Tina s Bárou vrátily. Obě byly strašně našťvaný, že to bylo hrozný, jsou promoklý, ospalý, zmrzlý a dostaly čokoládu, tak šly spát. Arja s Inachčawin se ještě stačily rozloučit a spolu s Wanyankou a Yučim se vydali s věcmi k závoře. Po cestě potkali v altánku pořádající lidičky z Waldenu, kteří byli značně unavení, protože celou noc nespali. Taky se s nimi rozloučili a vyrazili autem do Planý. Tam opět skončili v cukrárně. Yuči s Wanyankou nakoupili dobroty pro ně a Tinu s Bárou a Inachčawin s Arjou zase něco na zakousnutí do vlaku. Pak zašly do Jednoty na nákup normální stravy a následně se zúčastnili prohlídky hornického muzea. To byl dobrý nápad. Sice byla uvnitř zima, ale bylo to moc pěkný a zajímavý. Dokonce tam, měli obrovský kus pazourku, který si všichni čtyři zálibně prohlíželi. Po návštěvě muzea odjeli na nádraží. Poněvadž jsou Arja a Inachčawin značně neschopný, tak jim musela Wanyanka koupit skupinový lístek. A nastalo loučení. Táboření ještě pokračovalo, ale již bez Inachčawin a Arjy. Holt bude muset pozorování přebrat někdo jiný, moje práce zde končí.

Cesta domů těm dvěma proběhla příjemně. Snědly si svoje zákusky z cukrárny ještě nějaké nakoupené zásoby a za pár hodin byly v Praze.

Pátek 8.7.2005

Poté, co jsme zanechali Arjoušjka s Inachčouškem na nádraží, vydali jsme se já a Yuči zpátky do tábora za Bárou a Tinači. Cesta to byla divoká, zvlášť před rozbahněným parkovištěm jsem nepřestávala umírat hrůzou, když se naše auto ve velké rychlosti snažilo neuvíznout v kalužích a přitom se stávalo neovladatelným. V táboře jsme vyložili a uklidili nákup, a protože holky ještě po namáhavé hře spaly, donesli jsme poštu pro Sacagaweu na jejich část louky. Potom jsem jim do jejich misek k hlavám naložila nějaké zákusky, které jsme jim přivezli z Plané a s Yučim jsme se pustili do výroby vuřtguláše, ze kterého později vznikla gulášová polévka. Během přípravy večeře se holky postupně vzbudily a po jídle se odebraly k slavnostnímu ukončení jejich ranní hry. Když se vrátily, zahráli jsme si ještě párkrát prší, Yuči neprozřetelně slíbil, že ráno udělá snídani a pak jsme šli spát.

Wanyanka

Sobota 9.7.2005

Ráno mě něco/někdo vzbudil se slovy: „Vstávej, děláš snídani...“ I vstal jsem a se zalepenýma očima udělal těsto a připravil pár placek k osmažení. Wanyanka smažila. Já pak udělal míchaný vajíčka. Ke konci velmi šikovně smažila Tina.

Po snídani jsme nahlásil počet lidí na sněm a šel připravit s Bárou a Tinou divadlo na sněm. Haje – divadlo schváleno, budeme večer hrát. Umyli jsme si vlasy, vyčistili zuby a vyzkoušeli jsme si divadlo.

I odešel jsem s Wanyankou a Tinou na zasedání ROPky. ROPka všechno schválila. Tině OP a titul, Wanyance též titul. Tina si pak do začátku sněmu průběžně říkala nahlas: „Já, Tina Číkala, žádám tento sněm o udělení činu 4N6 studijní výsledky.“ Ostatně Tina s Bárou se dnes stali úspěšnými táborovými vyvolávači. Tina si vždy zprávu napsala na papírek...

Po skončení ROPky jsme začali dělat oběd. Bylo to protože až s mým příchodem se podařilo rozdělat oheň. Wanyanka to kvůli krájení brambor nezkoušela, ale Báře ani Tině to nešlo. K obědu byl výborný řízek, který obalovala Bára. Po obědě se holky učily vyšívat rozety. A to až do té doby než začal sněm. Během rozetování víc páraly než vyšívaly, ale jinak jim to šlo.

I začal sněm. Tina získala svůj čin i titul. Wanyanka byla pasována na velkého sagamora. Wašte! S úspěchem jsme zahráli divadlo. Sněm skončil...

Yuči i Tina měly hlad veliký. Tak se pořádně naprali gulášem.

A to je vše.

Dobrou noc.

Yuči

Neděle 10.7.2005

Ráno jsme vstali jako vždy pozdě a šli jsme si vyčistit zuby. Vrátili jsme se do týpí a začali podávat müsli. Yuči a Wanyanka se dohadovali o počtu pytlíků zakoupených na nedělní snídani. Všem chutnalo. Báru přesvědčovali o tom, že jí poryč, který normálně nejí.

Nastalo odpoledne a byl vyubnován na dnešní den zápas v šiny. Yuči, Tina a Bára se vydali do lesa hledat uschlé menší stromky. Z lesa jsme stromky odtáhli na dřevěště a tam jsme z nich seřízli kůru a osekali přebytečné kořeny. Musel zbýt jen jeden na odpálkování, v našem případě tenisákem. Naše práce byla hotová a vrátili jsme se do týpí. Několik minut po našem návratu bubnovali kluci znovu, tentokrát, že začíná zápas v šiny. Při hře se spíše třefovali hokejkou do nohou než do tenisáku. Vyhrálo družstvo, ve kterém nebyl nikdo z našeho kmene.

Už je kolem páté hodiny a máme k obědu bramborokuřecí činu s meruňkovým kompotem. Yučikala a Wanyanka se pohádali a Wanyanka odešla. Po několika minutách se jí Yuči vydal hledat. Mezitím přijela Martina a přivezla nám zakázaná jídla. Vyprávěla nám, jakou měla cestu a že jí někdo odvezl až k závoře. Kuba a Kuba vyubnovali hostinu na počest

Wasúpiho dědečka. Wanyanka se vrátila a po chvíli přišel i Yuči. Řekli jsme jim, co bylo vyubnováno. Jediná Wanyanka na hostinu nešla. Na hostině jsme hned ve dveřích dostali guláš. Yuči na guláš řekl, že je příliš ostrý, Tině chutnal a Báře nechutnal vůbec. Zeptala se Yučiho, jestli ho nedojí a on řekl, že mu to taky moc nechutná. Kuba řekl, že to dojí, a tak mu to Bára dala. Na hostině jsme dostali nějaké drobnosti. Když jsme se vrátili do týpí, povídali jsme si a kronikář na tento den usnul.

Z vyprávění jsem se doslechla, že se Yuči pozvracel, údajně z meruněk. Také jsme se dozvěděli, že Anča z vedlejšího týpí se pozvracela taky. U nás totiž snědla asi polovinu zavařovací sklenice meruněk.

Bára

Pondělí 11.7.2005

Vstávali jsme v jedenáct hodin a snídali jsme ve třináct hodin. Po snídání jsme šli běhat na vedlejší louku Setonův běh a taky 60m a 100m. Byli jsme úplně udýchané, a proto se Bára a Týna šly vykoupat. A už se začalo trochu zatahovat. Po chvíli začalo pršet, a tak jsme si povídali. V půl páté jsme začali vařit oběd, ale jedli jsme ho až někdy kolem šesté hodiny. Večer, chvíli po obědě, jsme šli k Vydrám na návštěvu (ke Štítě a Ablákelovi). A bylo to u nich fajn. A vrátili jsme se asi ve dvanáct a hned jsme začali večereť. K večeri jsme měli ovocný salát. Pak jsme si povídali a za chvíli i usnuli.

Tina

Úterý 12.7.2005

Ráno jsme vstali tak nějak do deseti hodin (jak kdo :-)) a společnými silami jsme připravili placky s mazacím sýrem. Pak proběhla menší výměna názorů ohledně toho, kdo bude mýt nádobí. Nakonec byly práce rozděleny takto: Bára a Tina nádobí a Pavla, Yuči a Martina dřevo. Dostali jsme sice nabídku účastnit se turnaje ve freesbee, ale statečně jsme dali přednost práci. K obědu byla čočka, volské oko a párky, pak jsme ještě snědli perníky a vůbec jsme si pořád užívali. Po obědě šel Yuči s Pavlou telefonovat Viktorce, ale nedovolali se. Pak jsme šli mýt nádobí z oběda, ale byli jsme pozdrzeni, protože tam malí zlatokopové rýžovali zlato. Nádobí se však nakonec podařilo úspěšně umýt, takže jsme se pomalu mohli připravovat na večeri – langoše se sýrem, kečupem a česnekem. Po večeri se Pavla a Yuči vydali hledat signál, a tentokrát byli úspěšní a Viktorce se dovolali. Martina pokračovala na holkách, Báře a Tině, úspěšně v masážích, konkrétně hlavy a zad. Yuči s Tinou pak šli tancovat k sousedům. Pak jsme se chtěli pustit do testu, ale shledali jsme ho příliš složitým, takže jsme nakonec seděli okolo ohně a tak různě se blbě pohihňovali všemu. A to je asi všechno, pro dnešek je čas udělat dětem pá pá...

Martina

Středa 13.7.2005

Ráno začalo velmi líně, líněji než obvykle. Probudili jsme se okolo deváté, ale zůstali jsme ještě dlouho v postelích a jenom si povídali. Už minulého dne jsme se dohodli, že snídání bude dělat Bára. Ráno jsme jí to připomněli a ona skutečně začala snídání připravovat. Měla trochu problém s rozděláním ohně, a tak se po nějaké době snažení o rozkřesání naštvála, všeho nechala a šla si s námi vyčistit zuby. Když jsme se umytí vrátili a Bára zase začala křesat, už se oheň Báře podařil. Měla práci se snídání velice zjednodušenou, protože placky, které měly být k snídání, byly už z minulého dne hotové. Musím jen podotknout, že marmelády bychom příště měli vzít víc, protože už po týdnu došly všechny tři a na dnešek už nezbyla ani jediná.

Po snídani přišel Yuči s tím, že se mu Tinači svěřila, že jí zmizely nějaké sušenky. Vzpomněli jsme si, že Bára hned první noc probudila skoro celé týpí šustěním a chroupáním sušenky uprostřed noci. Bára nám k tomu ale řekla, že měla dvě tatranky od mamky z Prahy, a to i přesto, že nám hned ráno po oné noci tvrdila, že v noci nic nejedla, že nic ani neměla, protože všechno snědla už cestou na tábor a první den tábora. Chtěli jsme to nějak vyřešit, ale nenašel se nikdo, kdo by o pohřešovaných sušenkách něco věděl. Vydali jsme tedy rozhodnutí, že do večera před odjezdem chceme vidět, jak se to vyřešilo (že se našel někdo, kdo je vzal, nebo si je Tina snědla sama, nebo sušenky vůbec nezmizely, nebo cokoli jiného...).

Pak jsme všichni kromě Báry, která se urazila, zajeli do Plané, kde jsme naložili Martůli na autobus, který (i když podle místních jízdních řádů nejel) nakonec přece jen přijel. Po lehkém dokoupení nutných potravin a vyzvednutí pošty jsme se vrátili do tábora. Tam jsme vynosili deky ven, aby pořádně proschly. Po chvilce povalování se na sluníčku jsme pojedli něco málo placek a Yuči se vypravil na dřevíště, kde si rozštípl lipový špalek, který už několik let pilně nechával vysychat na parádní třecí dřeva. Přípravy oběda se zcela dobrovolně chopila Bára s Tinači a vlastně celý smažený sýr s bramborami uvařily úplně sami. Já s Yučim jsem se

snažila smontovat bednu vlastní výroby a Yuči se u toho ještě snažil vyrábět třecí dřeva. Dřeva nakonec odložil na večer, protože asistenci u bedny a cokoli jiného prostě zvládnout nemohl.

Mezitím holky dodělaly večeri a sotva jsme dojedli, právě ve chvíli, kdy jsme se chtěli pustit do hruštiček od Inachči, přišla zpráva o oslavě Itawiných a Tiborových narozenin, kde byl každý přítomný obdarován kouskem dortu. Potom se už jen hrálo na buben, dudy a flétnu, zpívalo a tancovalo, to všechno až dlouho do noci.

Wanyanka

Čtvrtek 14.7.2005

Ráno jsme se tak celkem normálně vyhrabali okolo půl desáté z postelí, ve kterých jsme posnídali trochu chleba se sýrem, hořčicí, kečupem nebo kombinacemi předchozích mazadel. Potom jsme se zvolna začali věnovat ranní hygieně, zabalili několik osobních drobností a vyrazili směrem Horní Žandov, kde jsme měli domluvenou návštěvu Ťapáče.

Přestože bylo horko, cesta po rovné silnici první třídy, po které jsme jeli velmi rychle, byla příjemná. S třemi mapami na klíně jsem pečlivě sledovala rychle ubíhající cestu, od které měla vést za Žandovem odbočka na polní cestu, když jsem náhle spatřila ukazatel na Žandov a vzápětí jsme byli daleko za ním.

Než jsme se rozmysleli, potkali jsme už asi druhou odbočku někam jinam, kterou jsme se vrátili k Žandovu velkým obloukem, takže jsme měli možnost Ťapáčský tábor objet a zdálky si ho na kopečku prohlédnout. Vyjeli jsme znovu od Žandova a začali jsme hledat odbočku na polničku. Usoudila jsem, že jediná možnost, kde by se mohla ukrývat před našimi zraky, je za autobusovou zastávkou. Yuči jel kvůli tomu docela pomalu a opravdu, byla tam. Viděla jsem ji na vlastní oči v celé její zašle asfaltové kráse. To už jsme ji ale zase přejeli. Smůla. Yuči mi vysvětlil, že ze silnice první třídy se nedá odbočit, protože k odbočení se musí zpomalit, což údajně nejde tam, kde auta jezdí rychle a do zpomalujícího auta by nabourali.

Nebylo mi zcela jasné, jak se k Viktorce dostaneme, ale na nejbližší křižovatce jsme se otočili, objeli Žandov z jiné strany než prvně a opět jsme se objevili před autobusovou zastávkou. Už jsme byli tak blízko, Yuči skoro zastavil, nahodil blinkr a začal odbočovat... na druhou stranu než byl náš asfaltový cíl. A to tam ani nebyla žádná silnice. Upozornila jsem ho, že neodbočuje mým vytouženým směrem a on se snažil to napravit, což se nelíbilo za námi jedoucímu řidiči.

Nakonec jsme po několika komplikacích (jako auto v protisměru na cestě, na kterou se sotva vejde jen jedno auto, ještě jedna špatná odbočka, podemletý asfalt silnice do její třetiny a pod ním rovnou rybník,...) dorazili až k tábořišti.

Viktorka nás mile uvítala, udělala nám kafe a šťávu a k tomu přidala ještě perníčky a nugetky. Jejich tábořiště bylo oproti tomu, co jsem zatím znala malé, ale velmi útulné. Hodně z ťapáčských týpek bylo pomalovaných a na jednom byly dokonce vyšité čtyři obrovské rozety. Zúčastnili jsme se přehlídky pravěkých obleků před přísnou porotou a hromadného fotografování.

Na závěr naší návštěvy jsme si zahráli přátelský zápas v ringu. Pirát, Abron, Bára a já proti Třískovi, Keckovi, Yučimu a Tinači. Nemohlo to dopadnout jinak, než že lepší, tedy my, zvítězí, i když Yuči celou dobu prohlašoval, že není důležité zúčastnit se, ale být první. Slíbenou výhru jsme sice nedostali, ale dostali jsme jako kmen dar od Ťapáče. Tím byla lahvička s vodou, krabička s pírky a kamínky a zápisník s tužkami, ve kterém bylo spoustu pozdravů, vzkazů a přání zdaru novému kmeni od všech přítomných na táboře.

Potom jsme odjeli a už na první pokus jsme dorazili do tábora na Kosáči. Tam se ženská část našeho kmene, což byla naprostá většina, začala věnovat přípravě pozdního oběda, protože jsme byli značně vyhládlí a ta mužská, což byl jen Yuči, právě probíhající brigádě. Pomáhal při usměrňování toku potoka, aby nám už nepodemílal louku a po dvou hodinách se vrátil naprosto promrzlý. Steaky s bramborami jsme si nakonec doslova vyfoukali, protože oheň nechtěl hořet víc než deset vteřin po rozfoukání a stále zhasínal.

Po obědovečeři jsme si chvíli povídali o Bářiných sušenkách, které neměla, a přesto je jedla. Napřed tvrdila, že žádné nedostala a první noc na táboře ani nejedla, a to i přes to, že ji všichni (kromě mě) slyšeli v noci jíst i šustit. Po týdnu si ale svou verzi rozmyslela a přišla s tím, že opravdu v noci jedla sušenky, ale ty, které dostala doma. Ze dvou snědla jednu na nádraží v Praze a půlku druhé v Plané. Ovšem na otázku, kam od ní dala obal, který v našem týpiovém koši nebyl, odpověděla suveréně, že do popelnice, která tam tou dobou ještě nebyla, protože se válela v ještě nefunkčním sklípku. Tinači mezitím dostávala záchvaty pláče kvůli tomu, že její mamka jí nekoupila sušenky proto, aby z nich nic neměla, a nemohla pochopit, proč jí sušenky zmizely přesto, že se o ně vždycky rozdělila. Nakonec přestala Bára definitivně komunikovat, takže jsme se dohodli, že pro tentokrát to necháme být, ale jestliže ještě někdy něco v našem kmeni „zmizí samo od sebe“, automaticky budeme považovat za viníka Báru. A ta s tím souhlasila.

V noci se šla Bára ven projít a já s Yučim jsme šli lovit signál. Cestou jsme probírali sušenkový rozhovor a také nepřiměřené reakce na naši dopolední nepřítomnost ze strany některých obyvatel waldenské sedmičky, když v tom jsme si ve tmě všimli, že v příkopě někdo sedí. Mysleli jsme, že je to asi Bára, ale ono se to k nám hlásilo a vyklubala se z toho Čeyanala. Právě relaxovala stranou od svého tábora. Chvíli jsme si povídali o kmenových starostech a zjistili jsme, že máme mnoho společných názorů na letošní táboření na Kosáku. Krátce po půlnoci jsme se rozešli všichni do svých příbytků.

Pátek 15.7.2005

Tuto kroniku měla napsat Bára, ale do konce října ji nějak nezvládla dodat, takže ani nepočítám, že to ještě udělá. Já už si toho mnoho nepamatuji, tak jen stručně:

Ráno jsme rozprostřeli všechny deky na sluníčko na louku před týpí, aby dobře proschly a daly se dobře zabalit. Po delší debatě jsme nakonec sundali i lining, abychom toho ráno museli zabalit co nejméně. A v průběhu dne jsme si každý zabalili maximum, co jsme věděli, že už nebudeme potřebovat.

K večeri měli být langoše, zadělala jsem těsto a dala ho kynout. Průběžně jsme balili poslední věci a chystali se na smažení langošů, když před týpím zastavil traktůrek a z něj na nás Tokaheya houknul, že když teda odjíždíme už v sobotu, ať aspoň zbouráme jednu latrýnu. Způsob, kterým nám tuto práci zadal, nebyl příliš pěkný, ale souhlasili jsme, i když už bylo k večeru, my měli hlad a večere nebyla hotová a vypadalo to, že každou chvíli přijde bouřka. Já s Yučim jsme šli rušit latrýnu a holky smažili. Nálada byla stresová a pod psa. Když už jsem neměla sílu zahrabávat, šla jsem holkám pomoc s večerí.

Tinači se ošklivě řízla do prstu, nakonec se ale vše včas stihlo. Šla jsem ještě trochu pomoc Yučimu a pak jsme všichni nosili tyče z latrýny na dřevíště. Pak jsme se najedli a začalo pršet. W.

Sobota 16.7.2005

Vstali jsme v pět ráno. Smrtící to čas. Vyčistili jsme si zuby a začali balit zbytek věcí... až najednou stálo jen týpí. Během dobalování jsem vyzvedl sirku s vozíkem na parkovišti a přejel s ní k louce. Sundali jsme úplně mokrou plachtu týpí. Položili na zem tyče a rozmontovali je. A průběžně u toho celého balili věci do auta. Nakonec bylo vše v autě (a nebylo toho málo). Louka, ohniště a vůbec vše, na čem týpí stálo poklizené a co nejlépe „zamaskováno“. Sedli jsme do sirky a přeješli závoru. Bára byla vyslána, aby vrátila klíče od závoru. Když se vrátila, vyrazili jsme směr Planá u Mariánských Lázní. Hodinky ukazovali něco okolo tři čtvrtě na devět.

V Planý jsme zaparkovali kousek od muzea, kde se připravovala nějaká pivní slavnost, ale dovolili mi se tam s vozejkem na tom jejich parkovišti otočit. Wanyanka s Bárou a Tinou odešla do slavné Jednoty nakoupit jídlo na cestu a taky zmrzlinu, zatímco já hlídal auto... Holky se vrátili trochu rozčarovány. V Jednotě totiž místní domorodci před jednou pokladnou o jedné pokladní vytvořili tři fronty.

Když se vrátili, snědli jsme zmrzlinku a vyjeli směr Praha. Jenže hned v Planý jsme potkali několik kombajnů (pardon, sklízecích mlátiček), kteří jeli rychlostí šneka a ne a ne je moci s pultunovým vozíkem předjet... Ale přeci jen se povedlo...

Malá poznámka: v Plané jsem dostal od Wanyanky horalku, kterou jsem si dal do kapsy...

První zastávku jsme dali za Plzní u benzínové pumpy. Wanyanka šla na záchod a já taky. Jenže naše cesta směřující za úlevou křížila prostor mezi pánem s fotoaparátlem a zbytkem jeho rodiny a kamarádů. Zeptal jsem se, jestli mohu projít a pan fotograf, že pokud chci být na fotografii, tak ano... nevím přesně, jak to vzniklo, ale vyzvali mne, abych se s nimi

vyfotil. Tak jo.

A zase jsme jeli směr Praha.

V Praze jsme vyložili Báru a jeli rovnou do Kostomlat (přes malou zajížd'ku v Praze, která nás navedla na objížd'ku).

V Kostomlatech jsme vyložili tyče a věci Báry. Ale její boty jsme nějak pozapomenuly v autě (na což se přišlo až v Kolíně). S vykládáním nám naštěstí pomáhala ještě přivolaná pomoc z Kolína v podobě mojí rodiny. Bez této pomoci bychom se s Wanyanku strhali.

Pár hodin odpočinku v Kostomlatech, kde jsme se pokusili bezvysledně usušit mokré týpí, a jedem rovnou do Kolína.

Tam necháváme deky a týpí v námi zamluvené sušárně u mých rodičů, kde si někdo ponechal schnout oblečení. No, bude mu hezky vonět... (malý dodatek k oblečení: V neděli jsme suché týpí i deky odvezli domů, ale oblečení v sušárně zůstalo zjevně bez návštěvy majitele, takže se asi bude divit, kde se to uzený vzalo.)

Pak už jsme jen vyložili zbytek věcí z auta.

Vyložené nanosili dle potřeby buď do sklepa nebo do bytu. Byli jsme úplně hotoví...

Yučikala